

GÁL SÁNDOR

Hangtalan zuhanás

<i>mintha egyetlen szó sem volna már kimondható mintha a csend havazó ezüst lenne és benne földerengne a tegnap – a végtelen ami föléd borul talán már ég-telen s benne az alkony visszavetül a páros madár-repülés kő-zuhanásban egyesül s csapódik folyófenéig vítölcsér nő az égig zuhatag fénylik s porlad képzeletté – mi voltál s mivé lettél az egészből csak rész vagy részlet sejtjeid mélyén az enyészet éjszaka jó</i>	<i>árva csillagokkal lovakkal aransörényű tántosokkal és zeng a magasság zeng a halott ének feletted izzanak a megcsalt fények zuhannak alá lemerülnek szemeid mögé menekülnek és megszűnik bennük kérdés válasz s te sodródó anyag hazátlanná válhatsz egyetlen magadból elporladó ninccsé csörrenő lánccá kattanó bilinccsé láthatod – a jövő a jövőd ez léssen hangtalan zuhanás a tértelen térben</i>
---	---

Estéli fuvallat

<i>az alkonyat felől érkező csend megéri a diófákat moccan a hó fehérsége s mintha a madarak is részei lennének a cselekménynek ott köröznék a szem íríse mögött s oly régóta hogy az egész</i>	<i>már szinte történelem ballada-mély valóság estéli fuvallata a látható varázslat pedig körbezárja az épülő éjszakát a csillagokkal teljes magányt az emlékezet végtelen mélységeit s a felragyogó égtájak hűvös nyugalma biztonságát</i>
---	--

A vers

ma délután
 elgondoltam egy verset
 egy igen hosszú költeményt
 eposzi áradásút
 megírása egyszerűnek tűnt
 szinte magam előtt láttam
 ahogy a verssorok
 egymás alá igazodnak
 úgy éreztem utánam jön
 mindaz ami elmúlt
 majd megelőz mindaz
 ami tudott
 s mégis ismeretlen
 akár a hóval borított hegyélek
 volt mélysége
 magassága és tere

s miként a teremtés előtt
 az Úr lelke lebegett felette
 előbb kitágult
 majd összezsugorodott
 egyazon időben tűnt
 súlyosnak és könnyűnek
 a látható mindenség
 különös fényt sugárzott
 s az árnyak
 egyszerre
 négy égtáj felé vetültek
 a versnek
 volt saját hangja
 és saját csendje
 csak ideje nem volt
 mert mint a halál
 időtlen a vers

A történet

minden ami alásüllyedt
 a halál titokzatos vermeibe
 tulajdonommá lett
 az én történelmévé
 amiként minden hullám is
 az őszi folyó éjszakájában
 vagy az ég felhő-redőzeteit felnyitó
 napkorong tűzsugarában
 mert a mindenségnek
 volt egy pillanata
 amikor minden együtt mozdult
 velem bennem és általam
 nem megélni
 elfogadni volt nehéz
 s megérteni
 hogy mindez véges
 és egyszeri
 vagy aki vagy
 véletlen-egy
 örök-létező

mindenre jogosult
 a fénytelen ég ölébe
 lehajló mozdulat mögül
 az időtlenség árnya
 rád borul könnyű szemfedőként
 de nem takar el
 csak lágyan magához ölel
 lombozatának örök szerelmével
 s a távolságok mentaillatát hozza
 a végső egyesülés csúcsára felívelőt
 az örömosztás kettős húr-pendülését
 amely végigborzong
 az éjszaka magaslatain
 és megérinti az egek trónusát
 tovább már nincs különbség
 közte és köztem
 hiszen e pusztasághoz sincs
 többé közöm
 szerteomoltak a létezés emlékei
 s visszaváltak hegyormokká
 a katedrálisok szentséges kövei